

Čís. 5442.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Odpuštění ve smyslu řu 14 písm. c) rozl. zák. musí být projevem jasným. V ujednání o dobrovolném rozvodu nelze spatřovati vzdání se rozlukového důvodu.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1925, Rv I 1515/25.)

Žalobě manželky proti manželi o rozlukou manželství pro cizoložství manželovo bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem mimo jiné z těchto

důvodů:

Nesprávné posouzení právní spatřuje dovolatel v právním názoru odvolací stolice, že se ujednání sporných stran ze dne 25. července 1924 o dobrovolném rozvodu jejich manželství nikterak nedotýká žalobkynina nároku na rozlukou jejich manželství z jeho viny. Dovolatel míní, že oběma stranami podepsaným narovnáním je prokázáno, že má být jejich manželství dobrovolně rozvedeno, a že proto není toto ujednání bez významu pro toto rozlukové řízení, že, má-li význam tohoto ujednání posuzován být správně, musí být použito předpisu řu 914 obč. zák. a se zřetelem na tento předpis nesmí být opomenuto, že už tenkrát věděla žalobkyně o všech okolnostech, které nyní uplatňuje v tomto rozlukovém řízení, a že, když se přes to tenkrát rozhodla pro rozvod, tím měla být vyloučena možnost uplatňování rozluky. Z toho odvozuje, že uzavřením ujednání o dobrovolném rozvodu žalobkyně se vzdala práva uplatňovati jí tvrzený důvod rozlukový. Není tím podle čís. 4 řu 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací opodstatněn. Správně uvádí odvolací soud, že odpuštění, které má za následek zánik žalobního práva podle řu 14 písm. c) rozl. zák., musí být jasné, nepochybné, a že proto nemůže být spatřováno v prozatimním ujednání ze dne 25. července 1924, ve kterém se manželé dohodli na dobrovolném rozvodu. Jde o dva zcela různé nároky, zásadně rozdílné povahy a právních účinků, svolení k dobrovolnému rozvodu nezahrnuje tedy v sobě také mlčky a poznatelně vyslovené vzdání se práva uplatňování rozlukového důvodu, který žalobkyni vzešel zjištěným cizoložstvím dovolatelovým.

Čís. 5443.

Dán-li bance poukaz, by uhradila třetí osobě peníz, banka připsala peníz osobě třetí k dobru, tato však přijetí odmítla, načež poukazatel poukaz odvolal, jest poukazatel oprávněn domáhati se na bance vrácení peníze a banka není oprávněna započítati poukázaný peníz na svou pohledávku proti třetí osobě.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1925, Rv I 1545/25.)

Žalobě, již domáhal se žalobce na H-ské filiálce banky Č. zaplacení 4.380 Kč, bylo procesním soudem první stolice vyhověno, odvolací soud žalobu zamítl. Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.